

VNITŘNÍ ZÁŘE

Programovací partner: GK 63
Rodina alchymie (GK 6, 40, 47, 64)Fyziologie: epifýza (šišinka)
Aminokyselina: glycin

STÍN 64 ZMATEK

CHAOS ELEMENTŮ

S genovým klíčem 64 se dostáváme k jedné z největších záhad existence – tajemství vnitřního světla. Když má člověk v sobě toto světlo zastíněné, zažívá Zmatek – stín 64. Zmatek je významným stínovým stavem. Je jako veliký plášť rozprostřený nad naší planetou; dusí, oslabuje a odděluje kolektivní vědomí od skutečné povahy reality. Jako poslední v řadě genových klíčů nám GK 64 poskytuje několik závěrečných varovných poselství. Je to konec konců stín zmatku. Všechny genové klíče nám opakovaně ukazovaly, že stíny nejsou svojí podstatou špatné a neslouží zlu, neboť jsou surovinou vyšších oblastí vědomí – jako hrouda uhlí, která může ukrývat diamant oslňující krásy. Jakmile zmatek odhalí svou skrytou podstatu a propojí se v uspořádanou éterickou substanci, proměňuje se v zázrak lidské představivosti. A nakonec v okamžiku, kdy představivost přesáhne na nejvyšších frekvencích samu sebe, vnitřní světlo v srdci veškerého stvoření doslova exploduje uvnitř našeho bytí v podobě duchovního osvícení. Toto je cestou každého z nás.

Zmatek sám o sobě je naprosto přirozeným stavem. Již staří alchymisté o něm mluvili jako o *massa confusa*, chaosu elementů, který připodobňovali k prvotnímu víření, jež předcházelo zrodu našeho vesmíru. Zmatek je stavem, který nemá ani řád, ani strukturu; stav vibrující čistým potenciálem. Pouze pokud se jej lidská mysl pokusí interpretovat, stává se matoucím. Pokud je člověk schopen prohlédnout tento základní stav vědomí bez jakéhokoli zapojení myslí, uvidí skutečnou podstatu bytí, které se manifestuje jako Osvícení, siddhi 64.

Každý ze šedesáti čtyř stínů se rodí z tendence lidské mysli identifikovat se naprosto se vším, co vidí. Tato snaha vytváří biologickou zpětnou vazbu mezi dvěma polaritami každého ze stínových stavů – v tomto případě se jedná o zacyklení mezi stínem 64 Zmatkem a jeho programovacím partnerem stínem 63 Pochybností. Funguje to následovně: Lidské myšlení v každém okamžiku odráží to, jak se cítí naše vnitřní tělo. Pokud je naše celková frekvence nízká, obvykle pocítíme ve svém fyzickém, emocionálním a mentálním těle jakési podprahové znepokojení. Původcem tohoto znepokojení je celosvětová frekvence, v níž všichni žijeme; jinými slovy – každý člověk cítí utrpení celého světa prostřednictvím kvantového pole, které nás všechny propojuje. Čím více nasloucháme svému tělu, tím více vnímáme tento kolektivní pocit stíněnosti, který pramení ze strachu. Většina lidí si již od útlého věku vyvíjí způsoby, jak uniknout vnímání této rozsáhlé pustiny celosvětové bolesti, a mysl je zde první linií obrany. Dokud jsme závislí na myšlení, daří se nám těmto pocitům úspěšně vyhýbat.

Toto utrpení nacházející se v nitru každého člověka má kořeny v naší společné minulosti. Zaznamenalo se do naší zděděné DNA a přeneslo se na nás, když jsme byly ještě dětmi, prostřednictvím strategií, jakými se naši rodiče a vrstevníci vypořádávali s různými situacemi. Naše základní potřeba uniknout této bolesti nám brání se vůbec podívat na to, kým skutečně jsme. A tato skutečnost, která je zakotvena hluboko v našich buňkách, vede k dalšímu z velkých lidských stínů – pochybnosti o sobě. My lidé pochybujeme sami o sobě především proto, že si nejsme opravdu sami sebou jisti. Raději jsme se zabydleli v tomto zmatku, a čím více se prostřednictvím myslí snažíme se zmatkem vypořádat, tím více živíme svoji nejistotu. Takto vypadá smyčka biologické zpětné vazby. Na nízké kolektivní frekvenci planety nemůže mysl sama

sobě uniknout, takže namísto toho využívá své iluze. Ty se pak navenek odehrávají prostřednictvím běhu událostí, který nazýváme naším životem. A tak nikdy nenaplníme svůj pravý potenciál, nebo – jak výstižně vyjádřil Thoreau: „žijeme své životy v tichém zoufalství“.

Pokud nahlédneme pod povrch vědomí téměř kteréhokoli člověka, velmi rychle pod touto slupkou objevíme další a další vrstvy potlačené bolesti. Naše mysl se ve snaze zbavit se této bolesti ustálila ve stavu nepřetržitého zmatku. Jenže zmatek je slepá ulička. Je to lež, uměle vykonstruovaná mysl. V okamžiku, kdy mysl přestane přemýšlet, zmatek utichne, což dokazuje, o jaký podvod se jedná. Jak si zkrátka ukážeme, na frekvencích siddhi je stav, který označujeme jako zmatek, ve skutečnosti nejposvátnějším stavem lidského vědomí.

Vraťme se ale ke světlu, které je hlavním tématem tohoto genového klíče. Světlo je vlastně tématem všech šedesáti čtyř genových klíčů. Světlo jakožto vnitřní podstata vědomí je nedílnou součástí všech forem. Skrývá se v temnotě, dokud mu evoluce neumožní, aby samo sebe přirozeně odhalilo. Jedná se o proces alchymie – vědy všech věd. GK 64 je základním prvkem *Rodiny alchymie*, která sdružuje další tři významné alchymické genové klíče: GK 6, který způsobuje zmatek ve vztazích, GK 47, který člověka vhání do marného boje s myslí, a GK 40, který vede k hlubokému pocitu osamění. Když je člověk zmatený, cítí se sám. Světlo, které proudí genovým klíčem 64, nás nechce mást, nýbrž nás touží nadchnout a zažehnout v naší mysli jiskru inspirace. Ovšem to záleží na našem postoji, jenž je zatěžkávací zkouškou naší celkové frekvenční úrovně. Proto když se cítíme sklesle, je nejlépe pozvednout své myšlení do vyšších rovin. Pokud toho nejsme schopni, pak alespoň tuto fázi přečkejme a nechejme vše vyvíjet se samovolně, bez našeho zasahování. Když budeme trpěliví, světlo se v nás nakonec *rozzáří*.

REPRESIVNÍ PODOBA STÍNU 64 – NAPODOBOVÁNÍ

Potlačit naši zděděnou lidskou bolest vyžaduje ohromné množství energie. Abychom takové kvantum bolesti dokázali potlačit, potřebujeme velkou podporu ostatních, jakkoli se to může zdát paradoxní. Tato podpora k nám přichází v podobě statu quo neboli zaběhnutého stavu věcí – od nespočtu druhých lidí, kteří se taktéž schovávají před skutečnými pocity světa a skrývají se za aktivity a myšlení. Polovina světa potlačuje svůj zmatek nápodobou: dělají to, co dělali jejich rodiče, nebo se chovají stejně jako jejich přátelé či učitelé. Napodobování je úhlavním nepřítelem představivosti. Jedná se o kolektivní iluzi bezpečnostní sítě, kterou vynalezla společnost, aby lidem zabránila vnímat stav světa v jeho reálné podobě. Potlačující povaha bojuje se svým strachem tím, že napodobuje všechny ostatní. Někteří lidé při tom dokonce dokážou vypadat originálně!

REAKTIVNÍ PODOBA STÍNU 64 – ZMATENOST

Tyto povahy zkrátka nedokážou zvládnout potlačované pocity. Někteří lidé nejsou fyziologicky uzpůsobeni k tomu, aby si dokázali poradit s nepřetržitým napětím, které pochází z bolesti zatlačované pod povrch, alespoň ne po nějakou výrazně delší dobu. Takoví lidé tuto základní lidskou bolest, obsaženou v jejich DNA, vyjadřují navenek prostřednictvím svých životů. Jejich životy jsou vždy neuvěřitelně zmatené. Tito lidé nedokážou setrvat ve vztahu, aniž by se chovali násilnický. Zatímco potlačující podoba stínu je obětí současného stavu, reaktivní povaha je obětí svého vzteku vůči tomuto statu quo. Chová v sobě nevědomé nutkání pomstít se životu. Bouří se proti stávajícímu stavu často agresivním či nepředvídatelným způsobem. Na této základní dynamice mezi potlačovanou a reaktivní povahou jasně vidíme, jak se rodí agresor a oběť.

DAR 64 PŘEDSTAVIVOST

UMĚNÍ ŽIVOTA

Hlubka bolestné agónie, kterou lidská rasa pociťuje a vyjadřuje, pochází z genetické vazby GK 64 a jeho programovacího partnera GK 63; v ní zároveň nalézá své řešení. Navzdory bolesti, do které jsme se narodili, když jsme vstoupili do lidského těla, je tu pro nás dobrá zpráva. Řešení je velmi jednoduché.

Utrpení, které cítíme – třebaže v rámci naší fyziologie zcela reálně – se stává iluzí, když dojde na mysl, a naše mysl drží klíč k osvobození. Jak víme, na stínové frekvenci se mysl automaticky propadá do zmatku, když se setká s bolestí prostupující život. Kdyby nás někdo vytrhl z našeho každodenního života a třeba jen na jeden týden umístil na samotku, brzy bychom ucítili hlubokou bolest, která je uložena v našem těle. Když není nic, čím bychom se zabavili, a nic nerozptyluje naše vědomí, bolest rychle vyplouvá na povrch. A právě to je jednou z úloh meditace – umožnit této bolesti vystoupat na povrch vědomí, abychom ji mohli transmutovat.

Stačí jen ochota cítit bolest a začnou se dít zázraky. Jakmile si uvědomíme, že nemá smysl pokoušet se této bolesti zbavit, můžeme konečně začít vnímat past, do které jsme se chytli – že právě mysl nás neustále odvádí od bolesti. Jakmile se vnitřní duch v našem nitru rozhodne spatřit, kým skutečně jsme, poprvé si uvědomíme úskoky mysli. A tím se postupně začíná hroutit vláda, kterou nad námi mysl tak dlouho měla. Čím více pozorujeme svou mysl, jak se snaží porozumět zmatku nebo se mu vyhnout, k tím většímu posunu uvnitř nás postupně dochází. Myšlení spotřebovává velké množství energie. Něčím se všechny ty neurony přece musí živit! A tak v okamžiku, kdy mysl neposkytne potravu – tedy přesvědčení, že nám může být nápomocna – všechna energie, kterou spotřebovávala, se postupně začne uvolňovat. V některých ojedinělých případech může být tato znenadáni osvobozená energie příčinou fenoménu náhlého osvětlení.

Veškerá přirozená energie či životní síla má v sobě jediný program: růst a vyvíjet se. Taková je pravá povaha života. Takže když uvolníme kvantum vnitřní energie, které v nás do té doby jen dřímalo, energie začne narůstat. A jak expanduje, evoluční síla se chopí naší mysli a začne s ní malovat jako se štetcem. Takto se rodí skutečná kreativita a osvobozuje se lidská představivost. Představivost je vyjádřením ničím neomezované životní síly, která proudí našimi geny. To je dar 64. Představivost neboli imaginace se rodí ze zmatku, ale jen jsme-li schopni zmatek přijmout, aniž bychom se snažili jej změnit. Představivost umožňuje, aby uvnitř našeho bytí došlo k alchymickému procesu. Zpočátku může člověk o své bolesti a o způsobu, jakým ji vnímá, psát, zpívat, může ji namalovat nebo prostě vyprávět její příběh. Nezáleží na tom, jakou podobu na sebe bolest vezme. Důležité je, že bolest vyjádříme a smíříme se s ní. Ovšem na frekvencích daru může být bolest víc než pouhým vyjádřením sebe sama – může se stát uměním.

Pokud vyjádříme svou nebo i obecně lidskou bolest uměleckým způsobem, staneme se svědky alchymického procesu. Naše umění bude zobrazovat přirozený sled archetypů. Zahájíme tak svůj symbolický sestup do podsvětí a dáme jména a tváře svým démonům a frekvencím strachu, které tento prostor obývají. Jak dovolujeme naší frekvenci, aby dále rostla, naši démoni postupně odhalují svou skrytou podstatu. Z jejich nitra se rozzáří světlo a ropuchy se promění v prince. Veškeré opravdové umění je alchymii. Umělecký projev, který nevydává vnitřní světlo, je pouze uměním stínového vědomí, které hledá svou cestu k představivosti. Pokud jsme odvážní a otevření, náš projev nadále přirozeně frekvenčně narůstá. Nakonec všichni skončíme jako malíři andělů!

Další úžasnou schopností Představivosti je, že znamená konec napodobování. Něco si představit znamená jít tam, kam nikdo před námi doposud nevstoupil – osvobodit se od mentálních, intelektuálních a kulturních zábran a nechat svou mysl vzltnout na křídlech svého srdce. Představivost je abstraktní, nelogická a divoká. Vytváří červí díry mezi světy, pohybuje se příliš rychle na to, aby mohla rozebírat své významy či příčiny. Něco si představit znamená vyskočit, rozběhnout se a výskat radostí mimo jakoukoli logiku a zaběhnuté vzorce. To je zdroj veškerého umění.

Ti, kteří ztělesňují dar Představivosti, chápou světlo a jeho kvality. Jak napovídá etymologie slov – světlo umožňuje vytvářet obrazy (angl. *image*) a obrazy podněcují obrazotvornost (angl. *imagination*). Představit si tedy znamená vidět obrazy vnitřním zrakem – tvar, barvu, formu a pohyb. To propojuje naši vnitřní vizi s vnějším okem a umožňuje, aby se z našeho života stal neustále dotvářený výtvar – pravé umělecké dílo.

SIDDHI 64 OSVÍCENÍ

POEZIE SVĚTLA

Siddhi 64 Osvícení je imaginací, ze které jsme odstranili písmeno „i“ (angl. *I* já). Když se já vzdá své potřeby existovat, rozzáří se magie (angl. *i-magination*). Evoluční síla odstraní ztotožnění s formou a naše bytí zaplaví světlo osvícení. Když se člověk přibližuje k siddhickému stavu, ještě než dojde k plné explozi vnitřního světla, zpravidla zažívá jeho občasně záblesky. Existuje nespočet druhů duchovních a náboženských zážitků. Různí učitelé popisují různé stavy. Někteří doporučují k dosažení těchto stavů konkrétní cvičení, zatímco jiní tvrdí, že jich lze dosáhnout jedině tehdy, když se zcela oprostíme od jakékoli sebekázně. Všechna slova vyřčená v siddhickém stavu nesou stejnou pravdu. Vycházejí zkrátka jen z jednoho ze šedesáti čtyř genetických úhlů pohledu. Takže pokud budeme slovům jednotlivých mistrů přikládat význam, s největší pravděpodobností skončíme ve zmatku. Máme šanci jen 1 : 64, že potkáme někoho, kdo mluví přesně takovým jazykem, který odpovídá potenciálním primárním siddhi v našem profilu.

Asi neúčinnější radou pro všechny, kteří jsou v kontaktu s někým, kdo projevuje stav siddhi, je upozornit na rozdíl mezi nasloucháním a slyšením. Jedině přestaneme-li takové osobě naslouchat, konečně ji uslyšíme. Není zde řeč o mentálním naslouchání. Mysl naslouchá s cílem ukončit své zmatení. Je to stejné, jako když na nás někdo mluví, ale my nejsme schopni jej slyšet, protože v tutéž chvíli mluvíme i my sami. Ale v okamžiku, kdy se odstrháme od významu slov, naše autentické bytí uslyší v iluzorním prostoru mezi námi a komunikujícím skutečný obsah sdělení. Siddhi může být předáno pouze prostřednictvím ticha. Právě ticho mezi slovy nese sdělení. Je-li učitel opravdu nadaný, způsob jeho projevu zklidní posluchačovu mysl a uvede ji do jakéhosi transu, v němž může být předána pravda.

Po celá staletí používali mistři zmatení, aby zastavili mysl v jejím běhu a předali bezeslovnou pravdu. Jedním z nejnámějších příkladů je pravděpodobně *zen*. Tento přístup předkládá myslí neřešitelný paradox, tzv. *koan*, nad kterým žák medituje. Koan mysl natolik zmate, že ta se nakonec zastaví, aby si odpočinula a nabrala energii. Během tohoto odpočinku proběhne skok ve vědomí zvaný *satori*. Člověk, který má GK 64 jako hlavní součást svého osobního hologenetického profilu, může zažívat takové náhlé skoky vědomí. Zmatení může být přímé, jako například v zenovém přístupu, nebo nepřímé. Nepřímý přenos pravdy využívá ke ztišení myslí paradox, čili zdánlivě protismyslné tvrzení, nebo poezii. Jestliže umíme naslouchat poezii, pak se vždy nacházíme v blízkosti pravdy. Poezie je metaforou pro nevyřčenou pravdu. Tančí podél břehů ticha a láká nás dovnitř.

Siddhi 64 Osvícení a jeho programovací partner siddhi 63 Pravda představují dva směry – tantru a jógu – dvě protikladné cesty směřující k téže nejvyšší skutečnosti. Tantra odpovídá vyšším frekvencím umění a jóga zase vyšším frekvencím vědy, neboť zatímco jóga je cestou disciplíny, zaměřenou na postupné dosahování vyšší pravdy, tantra je cestou odevzdání, která se vyznačuje náhlými skoky ve vědomí. Ti, kteří projevují siddhi 64, jsou spontánními učiteli. Aby ukázali, co to znamená „být v pravdě“, použijí, cokoli je právě napadne. U takového člověka a jeho učení nenajdeme žádnou logiku či systém. Dokonce může logiku využít jako nástroj a následně ji dokonale zpochybnit svým chováním či slovy. Tantra je cestou, která bývá snadno nesprávně chápána, neboť po ní nemůžeme kráčet myslí, ale jedině srdcem. Kráčet po této nezmapované stezce vyžaduje určitou míru šílenství. Jedná se o cestu poetických duší – milovníků divokosti, spontaneity a paradoxů – milovníků okamžiku.

Když zaplaví naši bytost Osvícení, ovládne taktéž naši mysl. Osvícená mysl vytváří božské myšlenky. Takové myšlenky jsou za hranicemi samotného konceptu myšlení. Na této úrovni mentální tělo uvolní cestu tělu kauzálnímu (viz GK 22), což umožní, aby se vnitřní uvědomění a myšlenka staly jedním. Takové myšlenky nedávají myslí žádný smysl, ale doslova se vypálí do DNA. Na božské úrovni se kauzální tělo (někdy označované jako duše) stává naší fyzickou schránkou. Toto ohromující tajemství je důvodem, proč některé iniciační tradice tvrdí, že po osvícení již není možné se inkarnovat do světa hmoty. Inkarnace je poté možná už jedině v podobě jemnohmotné vyšší bytosti, nikoli jako forma života na bázi uhlíku.

Jakmile frekvence vnitřního světla prozáří fyzickou formu, začne tato forma vzestupovat. Může, ale také nemusí být schopna vzestupovat fyzicky, to závisí na jejích genetických složkách. Vzestup fyzického těla závisí bezprostředně na Boží vůli (siddhi 40), a proto je vždy předurčen. Pouze některé lidské

schránky jsou evolučně vybaveny k tomuto účelu. To je podstatou Transfigurace (siddhi 47): kauzální tělo v podstatě vtáhne fyzické tělo nahoru do sebe. Takové vzácné případy se týkají pouze vyšších kódů *Rodiny alchymie*. Kromě toho dává siddhi 64 vzniknout *aureole* – svatozáří kolem hlavy osvícence. Tento obraz, tolik rozšířený v náboženském umění mnoha kultur, je přímým odrazem siddhi Osvícení jako jevu, ke kterému docházelo v průběhu dějin.

Siddhi Osvícení bezprostředně vyjadřuje božskou mysl. Božské myšlenky se manifestují ve světě forem okamžitě – taková je jejich síla. A tak jedinec ve stavu siddhi Osvícení zažívá božské tvoření v přímém přenosu. Pokud se s těmito myšlenkami identifikuje, jeho vnitřní uvědomění bude samo sebe vnímat jako Boha či spasitele, vytvářejícího v nekonečném procesu svět skrze myšlenku. Nicméně nejvyšší stav Osvícení vylučuje přítomnost jakékoli formy identifikace. Božské myšlenky nelze chápat. Jsou jednoduše vodičem rozmanitých frekvencí, které se splétají do nádherných idejí, poezie, slov a obrazů. Nemají nic společného s tělem nebo mozkiem, který je vytváří. Jsou výhradně inspirací pro ostatní. Takové siddhi nedává žádný smysl, a přesto dává absolutně dokonalý smysl. Ti, kdo jsou osvíceni prostřednictvím siddhi 64, zůstávají prázdní a zároveň jsou nepřetržitě zaplavováni duhovými barvami vnitřní záře – stávají se malířským plátnem představivosti celého vesmíru.

* *massa confusa* – nerozlišená hmota